

Sygn. akt IV CSK 650/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z wniosku T. J.

przy uczestnictwie Gminy Miasta G., G.J. i innych,
zasiedzenia,

o stwierdzenie

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 24 września 2013 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną oraz nie obciąża wnioskodawcy
kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 września 2013 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 2 października 2012 r.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. i wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76).

Jak trafnie podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną podnoszony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 39 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. przez przyjęcie przez Sąd Okręgowy za własne ustaleń Sądu Rejonowego w sytuacji, gdy zarzuty apelacji obejmowały sprzeczność ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym (co skutkowało zdaniem skarżącego nierozpoznanie zarzutów apelacji), stanowi polemikę z oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego przez Sądy obu instancji oraz oceną prawidłowości przeprowadzenia postępowania dowodowego przed Sądem I instancji dokonaną przez Sąd II instancji. Warto również wskazać, że uzasadnienie zarzutu jest powtórzeniem argumentacji zawartej w apelacji skarżącego, która opierała się na zarzucie naruszenia art. 233 k.p.c. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał na niedopuszczalność oparcia skargi kasacyjnej na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2012 r., III CSK 73/12, nie publ. i z dnia 19 kwietnia 2011 r., I UK 368/10, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11,) oraz na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 382 k.p.c. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2013 r., III CSK 216/12, nie publ. i z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 372/09, nie publ.).

Wskazane przez skarżącego naruszenie art. 378 k.p.c. również sprowadza się do kwestionowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy. Nie można

bowiem uznać, że w zaskarżonym postanowieniu Sąd drugiej instancji nie ustosunkował się merytorycznie do zarzutów apelującego lub je pominął. Odmienna, od prezentowanej przez skarżącego, ocena prawidłowości przeprowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd pierwszej instancji, która doprowadziła do przyjęcia przez Sąd Okręgowy tych samych co Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 378 k.p.c. przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji.

Mając na względzie powyższe argumenty należy uznać, że zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej mają na celu podważenie ustaleń faktycznych i zakwestionowanie oceny dowodów, a tym samym nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).